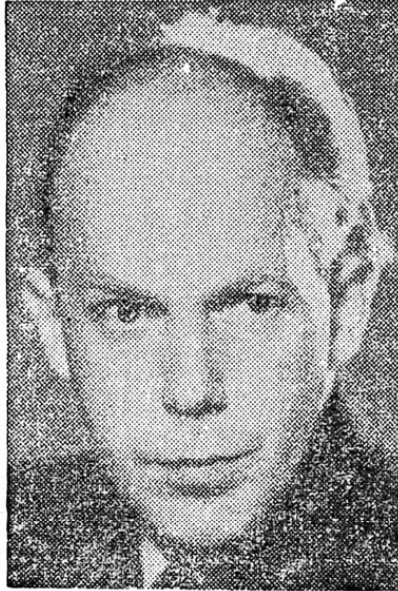

Gunnar Ekelöfs nya dikter

Gunnar Ekelöf

Efter en sexårig tystnad återkommer Gunnar Ekelöf i boksångens elfte timma med en ny diktsamling, en av de mest betydande han utgivit, *Om hösten* (Bonniers). Titeln anger i viss mån tonen och avsikten: inför aningen om höst och förgängelse har dikta- ren samlat sig till en överblick och en sammanfattning. Den nya diktsamlingen redovisar också på nytt för de spänningar som hela tiden

rört sig inom Ekelöfs lyrik, för de frågor av högsta vikt som ständigt sysselsatt honom och som i korthet kan anges med termen verklighetsproblemet, förhållandet mellan honom själv och den inre och den yttre verkligheten. Denna självupptagenhet har gett hans verk ett drag av exklusivitet som inte bara hänger samman med hans ytterligt konstfärdiga modernistiska form. Det som gör den nya samlingen så befriande är främst den åtminstone temporära harmoni den stora inledningsdikten uppvisar. Han vandrar på åkervägens smala rödskiftande band i sensommardagen och känner hur landskapet innehåller alla möjliga liv ända till de osynligas och dödas liv därför att inget annat liv finns:

Det finns en lyckokänsla som kommer sällan men kommer ändå,
Det finns detta vårt förnimmandes vittnesbörd
och detta att vara till.
Flyktigt är allt medvetande
men flyktigt är inte fåfängligt.

Diktsamlingen rymmer utkast till dikter från en tidrymd av 2 år och dikter från samma långa tidrymd och det ger trots allt ett enhetligt intryck av samlingen liksom det ger en utblick och en överblick över ett rikt lyriskt landskap, ett av våra allra skönaste.

Jag slutar med ett enda typiskt citat:

Bristande över havet sticker
avståndslösa stjärnor
ensliga själar i brand.

En av dessa enslingar under stjärnljuset är och förblir Gunnar Ekelöf. Vår litteratur skulle vara mycket fattigare utan honom.

A. Lm.